

ха въ молчаніе и са видѣха оуглабелны въ мысалите свои. Отпреди имъ стоаше единъ Крѣтъ простъ и здѣланъ въ дѣво.

Тѣи погледаха на Олинта, когато близе съ Япекида; но не говориха нищо. Тако и Олинтъ безъ да имъ говори колѣничн съ тѣплота и Благосвѣтніе; Япекидъ спорядъ мърданіето на оустниките Олинтовы, и спорядъ очите мѣ, които бѣха оправены на Крѣста, разумѣ, чи са моли въ оума си. И като свзрши молбата си Олинтъ, обзрна са камто собраніето; и рече:

„Мъжѣ и братѣ мои! не са чѣдете, чи видите междѣ васъ едногo свѣщенника Исидинъ; той е живалъ за едно сосъ слѣпыте; но сега дѣха слѣзе на него и жѣлае да види свѣтлина, да чѣе и да разумѣ.“

„Да бѣде!“ рече единъ младъ изъ собраніето, комѣто лицето бѣше жѣло и оутрѣдено, и показѣваше въ себе си едно горѣщо нетерпѣніе съ распалената си дѣша.

„Да бѣде!“ рече единъ дрѣгъ възрастнъ който е былъ разбойникъ въ младѣте си години.

„Да бѣде!“ рече дрѣгъ третій, който бѣше человекъ старъ съ бѣла брада, и го позна Япекидъ, чи бѣше роуеъ на едногo есгата го тѣрговца.

„Да бѣде!“ рекоха отвѣднѣшь сичкѣте,